

Så er der brug for en mere konkret vejledning til kommunerne om, hvordan de kan gribe ind i sager, selv om forældrene ikke samarbejder. Det er ikke lovgivningen og vejledningerne, der er mangelfulde, der er tale om manglende viden i kommunerne om deres muligheder for at hjælpe de udsatte børn og unge. Det skal vi have rettet op på.

De udsatte børn har brug for omsorg og tryghed og kærlighed, og hvis forældrene svigter, har vi som samfund et ansvar for at hjælpe hurtigt og med høj kvalitet i indsatsen.

Jeg skal på vegne af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget udtrykker bekymring over, at ikke alle kommuner har vedtaget den lovpligtige børnepolitik og standarder for sagsbehandlingen, samt at der kan være udsatte børn, der ikke får den nødvendige indsats. Folketinget anerkender, at der med anbringelsesreformen er gjort meget for at styrke indsatsen, men konstaterer, at der er brug for tæt opfølgning på kommunernes indsats.

På den baggrund opfordrer Folketinget regeringen til at:

- følge op på, at alle kommuner vedtager den lovpligtige børnepolitik og standarder for sagsbehandlingen, samt undersøge indholdet af de vedtagne børnepolitikker
- gennemføre en undersøgelse af kommunernes håndtering af underretninger
- sikre national dokumentation af resultaterne af indsatsen over for udsatte børn og unge
- sætte fokus på kvaliteten i indsatsen under anbringelsen
- udvide Ankestyrelsens mulighed for at gribe ind over for kommunerne
- etablere en følgegruppe med kommuner om kommunernes indsats og effekten af denne
- vejlede kommunerne yderligere om tærsklen for tvangsanbringelser.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 71).

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne høre Venstres ordfører, om han mener, at noget af det, der har stor betydning, hvis vi vil ændre på, hvad der rent faktisk sker ude i kommunerne i de her sager om anbringelser af børn, er at kigge på økonomien. Mener hr. Hans Andersen, at refusionssatserne og den økonomi, der er til anbringelse, har stor betydning for, hvilke løsninger der bliver valgt ude i kommunerne, eller mener han, at økonomien har underordnet betydning?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg mener sådan set, at det afgørende for, at der ydes børn og unge en god indsats, og for at kommunerne yder en god indsats, er, at lovgivningen er klar, og at vejledningerne er klare – og det mener jeg de er – og at man så i kommunerne følger op og følger både lovgivningen og vejledningerne.

Når man så skal vælge, hvad det er for en indsats, man skal yde, så synes jeg da, at man skal yde den indsats, der virker, og man skal selvfølgelig også sætte ind med forebyggelse og en tidlig indsats. Men vi var sådan set enige om i forbindelse med anbringelsesreformen, at det først og fremmest var det, vi skulle gøre. Og så skal vi selvfølgelig foretage en anbringelse, hvis det er nødvendigt. Og der mener jeg ikke, at man kan bruge det økonomiske argument for ikke at gøre det.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det, jeg spurgte efter, var ikke, om det rent juridisk og politisk osv. er i orden at bruge det økonomiske argument for ikke at gøre noget. Det, jeg spurgte hr. Hans Andersen om, var, hvad han tror, der rent faktisk sker ude i kommunerne, om det rent faktisk har betydning, hvordan kommunernes økonomi er, og hvilke refusionssatser der er.

De meldinger, som jeg i hvert fald får, og som jeg også hører flere andre får ude fra kommunerne, er, at det er økonomien, der er afgørende for, hvornår man sætter ind, hvilken løsning man vælger, og om man eventuelt hiver børn tilbage fra deres anbringelser for at spare nogle penge.

Derfor vil jeg høre, om hr. Hans Andersen fastholder sit svar fra før, hvor han, så vidt jeg